

Decizie nr. 198/2012

din 08/11/2012

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 780 din 20/11/2012

Decizie privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a
Deciziei civile nr. 121A din 13 septembrie 2012 a Curții de Apel
București - Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea
intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale

Având în vedere dispozițiile art. 131² alin. (9) și art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 6 alin. (1) și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Articol unic. - Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia civilă nr. 121A din 13 septembrie 2012 a Curții de Apel București - Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie, privind modificarea în parte a Hotărârii arbitrale din 30 septembrie 2011 având drept obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile cuvenite titularilor de drepturi patrimoniale de autor de opere muzicale pentru comunicarea publică a operelor muzicale în scop ambiental, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 710 din 7 octombrie 2011, în baza Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 266/2011.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Adriana Donțu

București, 8 noiembrie 2012.
Nr. 198.

ANEXĂ

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND PROPRIETATEA INTELECTUALĂ, CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 4 septembrie 2012

Dosar nr. 9.440/2/2011
Curtea constituită din:

Președinte - Mihaela Lămâița Ciocea
LL.M
Judecător - Georgeta Stegaru
Grefier - Mihaela Lăcătușu

Pe rol se află judecarea cererilor de apel formulate de apelanta reclamantă Federația Patronatelor din Turismul Românesc, de apelanta pârâtă Asociația Marilor Rețele Comerciale din România și de către apelanta pârâtă Federația Industriei Hoteliere din România împotriva Hotărârii arbitrale nr. 270/30.09.2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă ORDA, în Dosarul nr. 4/2011, în contradictoriu cu intimata reclamantă S.C. Praktiker România - S.R.L. și intimatele pârâte UCMR-ADA și Asociația Transportatorilor din România și intervenienții în interesul apelantelor S.C. Platinum - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmarkers, Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns apelanta reclamantă Federația Patronatelor din Turismul Românesc, reprezentată de avocați cu împuternicire avocațială la dosar, apelanta pârâtă Asociația Marilor Rețele Comerciale din România, reprezentată de avocat Ana Lupulescu, cu împuternicire avocațială nr. 328.612/07.11.2011 aflată la fila 3 din dosar, apelanta pârâtă Federația Industriei Hoteliere din România, reprezentată de consilier juridic Neagu Vasile, cu împuternicire de reprezentare nr. 1.309.079/30.01.2012 aflată la fila 162 din dosar, intimata pârâtă UCMR-ADA, reprezentată de avocat Roată Alexandru Palade, cu împuternicire avocațială nr. 162.309/2012 aflată la fila 163 din dosar, intervenienții în interesul apelantelor S.C. Platinum - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmarkers, Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România, reprezentată de avocat cu împuternicire avocațială la dosar, lipsind intimata reclamantă S.C. Praktiker România - S.R.L. și intimata pârâtă Asociația Transportatorilor din România.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că la data de 23.08.2012 apelanta pârâtă Asociația Marilor Rețele Comerciale din România a depus traduceri certificate în limba română de pe înscrisurile reprezentând extrase din metodologiile altor state europene, într-un singur exemplar, arătând că a comunicat un exemplar al acestora celorlalte părți. La data de 27.08.2012, Cabinetul de avocat "Traian Bota" a depus, în copie conformă cu originalul, contractele de asistență juridică încheiate în interesul apelantelor: S.C. Platinum - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmarkers, Asociația Organizatorilor și

Producătorilor de Jocuri de Noroc din România, în două exemplare. La data de 28.08.2012 apelanta pârâtă Federația Industria Industriei din România a depus prin poștă un set de înscrisuri, într-un singur exemplar, arătând că a comunicat un exemplar al acestora celorlalte părți. La data de 03.09.2012 intimata pârâtă UCMR-ADA a depus un set de înscrisuri.

La interpelarea Curții cu privire la calitatea de reprezentant al intervenientelor, apărătorul intimatei pârâte UCMR-ADA arată că nu o mai susține, întrucât s-a făcut această dovadă, prin înscrisurile depuse la dosarul cauzei pentru acest termen de judecată.

Părțile prezente prin apărători învederează că au luat cunoștință de înscrisurile administrate de celelalte părți și nu solicită amânarea judecării cauzei, pentru a lua cunoștință de conținutul acestora.

Apărătorul intimatei pârâte UCMR-ADA depune factura reprezentând onorariul de avocat.

Părțile prezente prin apărători învederează că nu mai au alte cereri de formulat sau probe de administrat.

Nemaifind alte cereri de formulat sau probe de administrat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra cererilor de apel.

Apelanta reclamantă Federația Patronatelor din Turismul Românesc, printr-un apărător, solicită admiterea apelului promovat împotriva Hotărârii arbitrale nr. 270/30.09.2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă ORDA în Dosarul nr. 4/2011, astfel cum a fost formulat, și anularea hotărârii arbitrale.

Susține că în cauză au fost încălcate dispozițiile art. 358 din Codul de procedură civilă, referitoare la egalitatea de tratament, respectarea dreptului la apărare și a principiului contradictorialității în procedura arbitrală.

Astfel, susține că, deși s-a luat act de împrejurarea că s-a plătit onorariul de către partea pe care o reprezintă, conform dispozițiilor Legii nr. 8/1996, în mod nejustificat a fost decăzută din dreptul la apărare în sensul art. 358 din Codul de procedură civilă.

Față de aceste susțineri, apreciază că se impune anularea hotărârii arbitrale.

Apelanta reclamantă Federația Patronatelor din Turismul Românesc, prin celălalt apărător, arată că din apelurile formulate în cauză rezultă faptul că prin Hotărârea arbitrală nr. 270/30.09.2011 Corpul de arbitri de pe lângă ORDA a încălcat flagrant drepturile părților.

Arată că părțile nu au fost convocate prin scrisoare recomandată, conform dispozițiilor procedurale exprese. Precizează că în fața Comisiei de arbitraj a fost stabilită componența acesteia și onorariul, moment la care au fost prezente partea pe care o reprezintă, UCMR - ADA și Asociația Marilor Rețele Comerciale din România.

Arată că partea pe care o reprezintă a achitat onorariul astfel cum a fost stabilit, înainte de termen, însă a fost decăzută din dreptul de a propune probe și de a pune concluzii, conform art. 131¹ din Legea nr. 9/1996.

Mai arată că părțile nu au fost convocate, nu au achitat onorariul și, în consecință, cadrul legal nu a fost respectat.

În ceea ce privește partea pe care o reprezintă, arată că există o mențiune la pagina 5 a hotărârii atacate, unde se face referire la faptul că se constată din documentele depuse că între Federația Patronatelor din Turismul Românesc și UCMR - ADA există o înțelegere, astfel încât în ceea ce privește Federația Patronatelor din Turismul Românesc se va face aplicarea dispozițiilor art. 969 din Codul civil.

Precizează că documentele care stau la baza acestei convenții sunt nule, fiind vorba despre un tabel atașat la un e-mail, care nu a fost semnat, înregistrat și fără a fi însoțit de către organele de conducere ale Federației Patronatelor din Turismul Românesc.

De asemenea, arată că a depus înscrisul intitulat "Răspuns și punct de vedere la negociere", purtând nr. 241/20.04.2011, care a fost comunicat în baza rezoluției Comitetului de directori al Federației Patronatelor din Turismul Românesc.

Față de aceste susțineri solicită admiterea apelului formulat de apelanta reclamantă Federația Patronatelor din Turismul Românesc și desființarea Hotărârii arbitrale nr. 270/30.09.2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă ORDA, desființarea acestei hotărâri ca fiind netemeinică și nelegală și trimiterea dosarului pentru a fi reanalizat.

Cu cheltuieli de judecată, pe cale separată. Solicită amânarea pronunțării, pentru a depune note scrise.

Reprezentantul apelantei pârâte Federația Industriei Hoteliere din România arată că apelurile formulate în cauză sunt întemeiate, iar Hotărârea arbitrală nr. 270/30.09.2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă ORDA în Dosarul nr. 4/2011, este nelegală și temeinică, fiind afectată de nulitate.

Instanța de arbitraj nu a comunicat prin scrisoare recomandată decizia de constituire a comisiei de negociere și propunerea de metodologie formulată de UCMR-ADA.

Potrivit art. 131² alin. (1) din Legea nr. 8/1996, negocierile trebuiau să fie finalizate în 30 de zile, iar procesul de negociere s-a întins pe mai mult de un an. Astfel, consideră că ORDA a încălcat legea.

În ceea ce privește partea pe care o reprezintă, arată că nu a fost citată în procedura de arbitraj și nu i s-a comunicat cererea de arbitraj, astfel încât hotărârea arbitrală este nulă. Precizează că partea pe care o reprezintă a fost lipsită de posibilitatea de a se apăra.

Susține că instanța de arbitraj a finalizat proiectul de metodologie, neținând seamă de prevederile art. 131¹ lit. f) din Legea nr. 8/1996.

Mai arată că a depus la dosarul cauzei un studiu special în legătură cu industria hotelieră din România, din care rezultă că veniturile din activitatea hotelieră au scăzut cu 60% și nu s-a ținut seama de criza economică.

Arată că s-a majorat retribuția autorilor, în timp ce industria hotelieră suferă pierderi în ultimii 3 ani.

Față de aceste susțineri, solicită admiterea apelurilor formulate împotriva Hotărârii arbitrale nr. 270/30.09.2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă ORDA în Dosarul nr. 4/2011, și să se constate nulitatea acesteia.

Apărătorul apelantei pârâte Asociația Marilor Rețele Comerciale din România solicită admiterea apelului formulat de partea pe care o reprezintă, astfel cum a fost formulat, modificarea în parte a acestei hotărâri, în ceea ce privește pct. 4 și 13 din metodologia propusă de UCMR-ADA.

Consideră că instanța arbitrală a pronunțat o hotărâre nemotivată, nefiind avute în vedere criteriile prevăzute de art. 131¹ lit. f) și h) din Legea nr. 8/1996.

Mai arată ca extrasele de pe site-ul Ministerului Finanțelor nu sunt relevante în cauză, iar criteriul practicii europene nu a fost dovedit de UCMR-ADA.

Precizează că a depus la dosarul cauzei extrase și metodologii europene, prin care a arătat că în cazul unităților cu activitate continuă tip mall, supermarket, hipermarket, remunerațiile colectate în aceste țări europene sunt de 3-4 ori mai mici.

Arată că instanța arbitrală, în mod greșit, a respins propunerile părții pe care o reprezintă cu privire la reduceri.

Din punctul său de vedere, aceste reduceri ar trebui aplicate pentru a fi încurajată publicarea muzicii ambientale.

Arată că partea pe care o reprezintă a făcut un test, respectiv a oprit muzica într-o zi la un supermarket din București, iar volumul de vânzări a fost același ca și cel din ziua precedentă.

Față de aceste susțineri, solicită admiterea apelului promovat de partea pe care o reprezintă, astfel cum a fost formulat.

Cu cheltuieli de judecată, pe cale separată.

Apărătorul intervenientelor S.C. Platinum - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmakers, Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România solicită admiterea cererii de intervenție accesorie, admiterea apelurilor formulate, cu consecința principală a anulării hotărârii arbitrale.

În analiza efectuată de corpul de arbitri s-a extins, în mod nejustificat, în cuprinsul metodologiei, conceptul de utilizator către 8 persoane deținătoare de aparate electronice care permit difuzarea de opere muzicale, fără a se ține seama de faptul că Legea nr. 8/1996 impune condiția comunicării operei muzicale.

De asemenea, solicită să se țină cont de încălcarea proporției utilizării efective a repertoriului UCMR-ADA.

Cu cheltuieli de judecată, pe cale separată.

Apărătorul intimitatei pârâte UCMR-ADA solicită respingerea tuturor apelurilor formulate în cauză, ca neîntemeiate.

Astfel, arată că Legea nr. 8/1996 vizează o procedură specială, derogatorie de la celelalte dispoziții legale, privind stabilirea formei și adoptarea unor acte cu caracter normativ, respectiv normele de aplicare a legii drepturilor de autor.

Mai arată ca legiuitorul a prevăzut la alin. (9) al art. 131² al Legii nr. 8/1996 soluțiile pe care le poate pronunța instanța în cadrul unui apel formulat împotriva unei hotărâri arbitrale.

Astfel, Curtea de Apel se va pronunța fie cu privire la menținerea metodologiilor, fie la modificarea acestora. Pe cale de consecință, nu este posibilă anularea hotărârii arbitrale și, respectiv, a metodologiei.

Sub acest aspect, solicită să fie avute în vedere și prevederile art. 6 CEDO, care impun respectarea principiului securității juridice. Astfel, principiul securității juridice împiedică o măsură a anulării, cu efect retroactiv, fiind imposibilă repunerea părților în situația anterioară.

Pe de altă parte, decăderea este o sancțiune prevăzută de lege. În speță, prin Încheierea din 12.09.2011 din dosarul de arbitraj a fost respinsă cererea de constatare a decăderii invocată de către UCMR-ADA cu privire la Federația Patronatelor din Turismul Românesc și celelalte părți, ca prematură, și s-a acordat un nou termen, stabilindu-se ce onorariu datorează fiecare parte.

Federația Patronatelor din Turismul Românesc nu a plătit acest onorariu, astfel încât nu poate fi invocată o nulitate a hotărârii arbitrale.

Pe de altă parte, art. 131² alin. (6) din Legea nr. 8/1996, prevede că onorariul ar fi trebuit să fie plătit integral de către utilizator, iar onorariul plătit nu a acoperit jumătate din onorariul datorat.

Totodată, arată că din dosarul de arbitraj rezultă că Federația Patronatelor din Turismul Românesc a fost prezentă și nu a pus concluzii.

De asemenea, arată ca din înscrisurile administrate în cauză rezultă că UCMR-ADA a transmis invitația de a participa la negociere către toate părțile la numărul de fax pe care îl indică apelanta chiar în motivele de apel.

În ceea ce privește comunicările efectuate pe parcursul arbitrajului, arată că culpa neactualizării datelor de contact revine apelantei.

Potrivit înscrisurilor depuse la dosar, ORDA a făcut publice pe site-ul propriu inițierea arbitrajului, obiectul acestuia, părțile și fiecare termen de arbitraj.

În ceea ce privește cuantumul remunerațiilor, arată că a depus la dosar dovada comunicării înscrisurilor care au provenit de la apelanta FPTR.

În ce privește apelul apelantei pârâte Asociația Marilor Rețele Comerciale din România, arată că este nefondat.

Susține că nu se pot acorda reduceri care nu au fost negociate și reducerea solicitată de această parte nu poate fi stabilită de instanța de judecată.

Totodată, solicită respingerea cererii de intervenție accesorie, ca neîntemeiată.

Potrivit principiului disponibilității, apărările intervenientei sunt limitate la motivele de apel formulate de apelante.

Cu cheltuieli de judecată.

C U R T E A,

pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise, urmează a dispune amânarea pronunțării cauzei.

D I S P U N E:

Amână pronunțarea cauzei la data de 11 septembrie 2012.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 4 septembrie 2012.

PREȘEDINTE,
MIHAELA LĂMÂIȚA CIOCEA LL.M

Judecător,
Georgeta Stegaru
Grefier,
Mihaela Lăcătușu

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA A IX-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND PROPRIETATEA INTELECTUALĂ, CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 11 septembrie 2012

Dosar nr. 9.440/2/2011

Curtea constituită din:

Președinte - Mihaela Lămâița
Ciocea LL.M

Judecător - Georgeta Stegaru

Grefier - Mihaela Lăcătușu

Pe rol se află judecarea cererilor de apel formulate de apelanta reclamantă Federația Patronatelor din Turismul Românesc, de apelanta pârâtă Asociația Marilor Rețele Comerciale din România și de către apelanta pârâtă Federația Industriei Hoteliere din România împotriva Hotărârii arbitrale nr. 270/30.09.2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă ORDA în Dosarul nr. 4/2011, în contradictoriu cu intimata reclamantă S.C. Praktiker România - S.R.L. și intimatele pârâte UCMR-ADA și Asociația Transportatorilor din România și intervenienții în interesul apelantelor S.C. Platinum - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmarkers, Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România.

C U R T E A,

având nevoie de timp pentru a delibera, urmează a dispune amânarea pronunțării cauzei.

D I S P U N E:

Amână pronunțarea cauzei la data de 13 septembrie 2012.
Pronunțată în ședință publică, azi, 11 septembrie 2012.

PREȘEDINTE,
MIHAELA LĂMÂIȚA CIOCEA LL.M

Judecător,
Georgeta Stegaru
Grefier,
Mihaela Lăcătușu

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND PROPRIETATEA INTELECTUALĂ, CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

DECIZIA CIVILĂ Nr. 121A
Ședința publică din data de 13 septembrie 2012

Dosar nr. 9.440/2/2011
Curtea constituită din:

Președinte - Mihaela Lămâița
Ciocea LL.M
Judecător - Georgeta Stegaru
Grefier - Mihaela Lăcătușu

Pe rol se află judecarea cererilor de apel formulate de apelanta reclamantă Federația Patronatelor din Turismul Românesc, de apelanta pârâtă Asociația Marilor Rețele Comerciale din România și de către apelanta pârâtă Federația Industriei Hoteliere din România împotriva Hotărârii arbitrale nr. 270/30.09.2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă ORDA în Dosarul nr. 4/2011, în contradictoriu cu intimata reclamantă S.C. Praktiker România - S.R.L. și intimatele pârâte UCMR-ADA și Asociația Transportatorilor din România și intervenienții în interesul apelantelor S.C. Platinum - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmarkers, Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 4.09.2012 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când

Curtea, pentru a da posibilitatea depunerii de note scrise, a amânat pronunțarea pentru data de 11.09.2012 și, având nevoie de timp pentru a delibera, pentru data de 13.09.2012, când în aceeași compunere a dat următoarea decizie:

C U R T E A,

Prin Hotărârea arbitrală nr. 270, pronunțată la data de 30 septembrie 2011 de Corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, a fost stabilită Metodologia privind remunerațiile convenite titularilor de drepturi patrimoniale de autor de opere muzicale pentru comunicarea publică a operelor muzicale în scop ambiental.

Această hotărâre arbitrală a fost pronunțată în baza cererii de arbitraj formulate de Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România - Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR- ADA) în contradictoriu cu Asociația Marilor Rețele Comerciale din România (AMRCR), Federația Patronatelor din Turismul Românesc (FPTR), Federația Industriei Hoteliere din România (FIHR), Asociația Transportatorilor din România (ATR) și S.C. Praktiker România - S.R.L.

Împotriva hotărârii arbitrale menționate au declarat apel: FPTR, AMRCR, FIHR, S.C. Platinum Casino - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmakers, Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România, Asociația Română a Operatorilor de Sloturi - ROMSLOT și Asociația Organizatorilor de Cazinouri din România.

Prin încheierea de ședință pronunțată la data de 29.03.2012 a fost admisă excepția lipsei calității procesuale pasive a apelantelor S.C. Platinum Casino - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmakers, Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România, Asociația Română a Operatorilor de Sloturi - ROMSLOT și Asociația Organizatorilor de Cazinouri din România, cu consecința respingerii apelului exercitat de acestea, ca fiind formulat de persoane lipsite fără calitate procesuală activă în apel.

Prin apelul exercitat de apelanta Asociația Marilor Rețele Comerciale din România (AMRCR) se susține în esență că:

AMRCR, în calitate de organism reprezentativ pentru sectorul comerțului în unități comerciale de tip cash&carry, supermarket, hipermarket, hard discount, alte magazine specializate de mare suprafață pentru bricolaj, mobilă și amenajări interioare, electro-retail, a participat la negocierea Metodologiei privind comunicarea publică a operelor muzicale în scop ambiental exclusiv în cadrul unităților comerciale sau de prestări de activitate continuă (magazine de orice tip, mall, supermarket, hipermarket, galerii comerciale etc.).

Prin urmare, apelul acestei părți vizează doar punctul 4 din tabelul remunerațiilor datorate pentru comunicarea publică a operelor muzicale în scop ambiental din metodologie, punct referitor la "Unitățile comerciale sau de prestări cu activitate continuă" - magazine de orice tip, mall, supermarket, hipermarket, galerii comerciale etc.

Apelanta solicită intervenția instanței de judecată pentru asigurarea unui echilibru între prestațiile reciproce ale părților, precizând că, contrar rolului de mediere ce ar fi trebuit să caracterizeze intervenția completului de arbitraj instituit în baza art. 131² din Legea nr. 8/1996, acesta a ținut cont exclusiv de poziția și interesele UCMR-ADA, înlăturând nemotivat toate solicitările apelantei, în lipsa unei rațiuni obiective care să încline balanța în favoarea exclusivă a UCMR-ADA, și totodată completul arbitral a omis să analizeze pozițiile părților din perspectiva criteriilor legale pe

care ar fi trebuit să le aplice, fără a ajuta stfel la crearea unei metodologii clare și comparabile celor existente în spațiul european.

Consideră apelanta ca hotărârea arbitrală atacată este nemotivată, necuprinzând motivele de fapt și de drept aplicabile cauzei pe care aceasta trebuie să se întemeieze [art. 261 litera e) din Codul de procedură civilă]:

Sumara motivare prezentată de completul arbitral se întemeiază - în susținerea apelantei - pe dispoziții legale care nu determină o legătură logică neechivocă între ipotezele acestora și dispozitivul hotărârii arbitrale în sensul admiterii în totalitate a cererii formulate de UCMR-ADA. Completul arbitral nu a analizat niciun mijloc de probă administrat în cauză, rezumându-se a invoca dispoziții de drept comunitar cu caracter general.

Legea nr. 8/1996 stabilește, la art. 131¹, criteriile principale care stau la baza negocierii metodologiei între organismele de gestiune colectivă și reprezentanții prevăzuți la art. 131 alin. (2) lit. b). Așa cum se poate observa, în motivarea hotărârii apelate nu a fost analizat niciunul dintre aceste criterii de stabilire a remunerațiilor prin metodologie. În cererea de arbitraj, UCMR-ADA a invocat: criteriul practicii europene (litera h) - sens în care nu a depus la dosar niciun document relativ la o astfel de practică; criteriul veniturilor (litera f), în susținerea căruia a depus o serie de extrase de pe website-ul Ministerului Finanțelor privind indicatorii financiar globali ai diversilor agenți economici. Cu privire la aceste extrase, precizează apelanta că cifrele de afaceri generate de ansamblul activităților desfășurate de diverși agenți economici, cifre care sunt publicate pe website-ul Ministerului Finanțelor, nu pot fi considerate ca determinante în procesul de negociere și stabilire a remunerațiilor, în sensul Legii nr. 8/1996, întrucât pentru unitățile de acest tip difuzarea muzicii în magazine reprezintă un proces care nu este în legătură nemijlocită cu activitatea principală generatoare de venituri (comerțul cu produse), ci doar unul menit să creeze un ambient mai plăcut, dar nu absolut necesar, cumpărătorilor. Cazurile în care criteriul cifrei de afaceri ar putea oferi informații pertinente și utile pentru negocierea metodologiei ar fi - în opinia apelantei - acelea în care, în raport cu specificul activității utilizatorilor, s-ar putea determina relativ ușor venitul marginal (profitul) obținut de utilizatorul respectiv, generat de comunicarea publică a repertoriului protejat de UCMR-ADA în cursul activității sale.

Se mai susține că intimata reclamantă UCMR-ADA nu și-a probat acțiunea arbitrală, aceasta fiind cea care avea sarcina probei potrivit art. 1169 și art. 1170 din vechiul Cod civil aplicabil la data arbitrajului.

Înscririle administrate de UCMR-ADA au constatat doar din bilanțurile contabile ale membrilor AMRCR publicate pe site-ul oficial al Ministerului Finanțelor vizând anii 2006-2010 (în cazul unor comercianți rezultând chiar diminuări ale profiturilor), precum și propunerea de metodologie venită din partea Federației Patronatelor din Turismul Romanesc. UCMR-ADA a mai depus la dosar un raport de expertiză contabilă extrajudiciară, care însă a avut drept obiectiv aplicarea indicelui inflației la remunerațiile convenite și prin care, paradoxal, deși o probă a intimitei reclamante, sunt propuse remunerații mai mici decât cele solicitate de UCMR-ADA în metodologia atașată cererii de arbitraj.

În cererea de arbitraj, reclamanta UCMR-ADA s-a rezumat să afirme, fără nicio susținere în probatoriu, faptul că "Forma finală a metodologiei propusă de UCMR-ADA ține seamă de criteriile prevăzute de art. 131¹ alin. (1) coroborate cu cele ale alin. (4) ale aceluiași articol din Legea nr. 8/1996, precum și de negocierile dintre părți, valoarea remunerațiilor actuale stabilite prin Decizia ORDA nr. 365/2006, indicele inflației în perioada 2006-2011, practica europeană privind raportul de cel puțin 1/3 dintre remunerațiile reprezentând drepturi patrimoniale de autor și drepturile patrimoniale conexe, în favoarea drepturilor de autor, valoarea remunerațiilor pentru drepturile conexe în vigoare în prezent în România".

Intimata reclamantă nu a atașat cererii sale niciun document din care să reiasă această "practică europeană" de care face vorbire în cererea introductivă.

Consideră apelanta că, în mod greșit și nelegal, instanța arbitrală a respins propunerea AMRCR, în sensul aplicării unor reduceri între 15% și 35% în funcție fie de suma totală lunară a remunerațiilor plătite de unul și același utilizator, fie de suprafața totală a tuturor spațiilor deținute pe întreg teritoriul României de unul și același utilizator, în ambele cazuri reducerea fiind aplicată la remunerația de bază în care se încadrează fiecare spațiu deținut de utilizatorul respectiv.

Legat de motivarea cu care completul de arbitraj a respins această propunere a apelantei, se arată că acesta s-a aflat într-o eroare considerând că "acest tip de calcul al unor reduceri suplimentare aplicate unor baze de calcul deja micșorate ar induce un sistem de tip recurent de micșorare a remunerațiilor datorate de către un utilizator, ceea ce ar conduce, pe cale de consecință, la stabilirea unor remunerații cu totul inechitabile pentru creatorii de opere". Completul arbitral a reținut în mod greșit ipoteza faptică ce a fost avută în vedere de către apelantă atunci când a solicitat acest sistem de reduceri.

Astfel, în cazul în care s-ar face o comparație între remunerația plătită de către o societate comercială ce operează un singur magazin având o suprafață de 100 mp și cea plătită de o altă societate ce operează un singur magazin în suprafață de 1.000 mp, se va observa că deși societatea având magazinul mai mare plătește o remunerație totală mai mare decât cea având magazinul mai mic, costul per mp este mai mic în cazul magazinului mai mare decât cel plătit per mp în cazul magazinului mai mic. Însă nu aceasta a fost ipoteza pe care a avut-o apelanta în vedere. Sistemul reducerilor în funcție de suprafața totală se raportează la comparația remunerațiilor plătite, de exemplu, de către o societate comercială care operează un singur magazin în suprafață de 1.000 mp și o societate comercială care operează 20 de magazine, fiecare în suprafață de 1.000 mp. În acest caz, costul per mp plătit de către ambele societăți comerciale este același, potrivit grilei din metodologie, în schimb suma totală a remunerațiilor plătite de societatea care operează 20 de magazine este considerabil mai mare decât cea plătită de societatea care operează un singur magazin. Rețelele comerciale operează magazine cu formate de suprafață standardizate, astfel încât să corespundă unei anumite sortimentații a produselor și unei suprafețe de vânzare corespunzătoare acestei sortimentații.

Întrucât odată cu deschiderea de către unul și același utilizator (societatea comercială) a unui număr din ce în ce mai mare de magazine, încadrate în aceeași grilă prevăzută de metodologie, UCMR-ADA obține o sumă din ce în ce mai mare pentru difuzarea aceluiași repertoriu, consideră apelanta că se justifică acordarea către respectivul utilizator a unei reduceri aplicate la suma totală a remunerațiilor plătite în funcție de suprafața aferentă tuturor magazinelor pe care le operează.

Așadar, reducerile pe care le-a propus în fața UCMR-ADA cu ocazia negocierilor metodologiei vizează punctul 13 din forma finală propusă de intimata reclamantă, având următorul cuprins: "În situația în care un utilizator deține sau folosește mai multe spații, remunerația se datorează distinct pentru fiecare spațiu în parte.", punct ce se solicită a fi înlocuit cu reducerile menționate mai sus. Aceasta, deoarece în timp ce utilizatorii se dezvoltă (de exemplu, expansiunea lanțurilor de hipermarketuri), remunerațiile achitate de acești utilizatori devin din ce în ce mai mari. Prin urmare, urmează să se observe că susținerile UCMR-ADA în sensul că "propunerea AMRCR de acordare a unor tarife diminuate pentru utilizatorii mari, cu suprafață mare, care se extind" ar conduce la "aparitia discriminării în raport cu utilizatorii deținători ai unor suprafețe mai mici și constante, nesupuse extinderilor" sunt nefondate și nu au nicio baza logicoeconomică.

În acest sens, principiile și uzanțele comerciale spun: cu cât volumul tranzacționat este mai mare, cu atât reducerile de preț sunt mai mari. Potrivit Ordinului nr. 3.055/2009 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, reducerea comercială, respectiv remiza este reducerea practică ținându-se cont de volumul vânzărilor sau de importanța cumpărătorului în clientela vânzătorului. Remiza corespunde, în general, unui procent aplicat asupra prețului brut, procent prevăzut în oferta de prețuri a întreprinderii sau care rezultă din negociere între cei 2 parteneri comerciali.

Susține apelanta că, din punctul de vedere al agenților economici care operează unități comerciale sau de prestări cu activitate continuă - cum sunt magazinele de tip mall, supermarket, hipermarket, galerii comerciale etc. - în calitatea lor de comercianți, remunerația plătită către UCMR-ADA reprezintă în fapt plata prețului unui produs (muzica ambientală difuzată).

Completul arbitral a înlăturat însă principiile economice mai sus menționate, motivând că nu suntem în prezența unui litigiu comercial, ci în fața unui litigiu civil, fără a avea însă în vedere două aspecte deosebit de importante: rețelele comerciale pe care le reprezintă AMRCR sunt comercianți având drept scop desfășurarea exclusivă a activităților economice lucrative aducătoare de profit, precum și faptul că UCMR-ADA este singurul organism de gestiune colectivă care acționează în domeniul protecției drepturilor compozitorilor și muzicologilor din România, ceea ce creează practic o piață de monopol pentru utilizatorii care doresc să difuzeze public operele muzicale. Față de acest monopol, oarecum nefiresc în

raport cu principiile economiei de piață, este mai mult decât normal să fie stabilite aceste discounturi/reduceri/remize aplicate acelor utilizatori care contribuie în mod substanțial la bugetul de venituri al UCMR-ADA. O interpretare contrară ar încălca - în opinia apelantei - principiile economice care guvernează echitatea în afaceri. Evident că aplicarea acestor reduceri, în funcție de numărul de spații deținute de unul și același contribuabil, nu poate reprezenta în nicio ipostază o formă de discriminare, așa cum susține UCMR-ADA.

4. În materia în care este exercitat apelul pendinte, intervenția instanței de judecată presupune, dincolo de rolul de control al modalității în care s-a desfășurat procedura arbitrală și în care completul arbitral a înțeles să își îndeplinească rolul, analizarea pertinentei susținerilor părților din perspectiva realizării unei metodologii echilibrate, clare și previzibile, având ca ghid criteriile legale cuprinse în art. 131¹ din Legea nr. 8/1996.

Astfel, instanța de judecată este chemată să analizeze și necesitatea clarificării noțiunii de suprafață utilizată ca bază de calcul pentru determinarea remunerațiilor de la punctul 4 din tabel, în sensul precizării exprese a excluderii din calculul suprafeței a acelor spații administrative, birourile, depozitele, magaziiile, parcările, spațiile sanitare și alte anexe în care nu sunt instalate aparate de redare a înregistrărilor sonore sau instalații de amplificare pentru comunicare publică, precum și practica europeană, în special cea a statelor din centrul și estul Europei, referitoare la cuantumul remunerațiilor stabilite pentru situații similare. Analiza acesteia se impune în baza art. 131¹ alin. (1) lit. g), deoarece, în situația de față, utilizatorii nu obțin venituri din activitatea de comunicare în scop ambiental.

Pentru toate motivele expuse mai sus, se solicită admiterea apelului, modificarea în parte a hotărârii arbitrale atacate, în sensul modificării formei finale a metodologiei în privința punctului 4 și a punctului 13, potrivit Metodologiei propuse de AMRCR.

În drept, sunt invocate dispozițiile art. 131 și 131¹ din Legea nr. 8/1996, art. 9 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Corpului de arbitri de pe lângă ORDA, art. 359 alin. 2, art. 361 lit. e) din Codul de procedură civilă, art. 1169 și art. 1170 din Codul civil de la 1864.

Prin apelul declarat de Federația Industriei Hoteliere din România (FIHR) se susține în esență că:

Federației Industriei Hoteliere din România nu i s-a asigurat dreptul la un proces echitabil, fiind pusă în imposibilitatea de a participa la negocierea metodologiei propuse de Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România - Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR-ADA) și la procesul arbitral.

Deși această apelantă a fost desemnată în comisia de negociere, nu i-a fost comunicată "Decizia" de desemnare a comisiei de negociere emisă de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor; potrivit prevederilor art. 131 alin. (1) din Legea nr. 8/1996, decizia trebuia să îi fie comunicată prin scrisoare recomandată. Întrucât legea nu precizează cui îi revine obligația comunicării deciziei, însă nici autoritatea emitentă (ORDA), nici inițiatorul procedurii de negociere (UCMR-ADA) nu au comunicat apelantei decizia, aceasta s-a aflat în imposibilitatea de a participa la negocieri.

Se mai arată că Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România - Asociația pentru Drepturi de Autor, inițiatorul procedurii de negociere, nu a notificat apelantei FIHR data reunirii entităților reprezentate în comisie în vederea stabilirii programului acesteia, obligație ce-i revine potrivit art. 2 din Decizia ORDA nr. 199/26.05.2010.

Dat fiind faptul că negocierile nu s-au finalizat în 30 de zile de la data constituirii comisiei [cum dispune art. 131² alin. (1) din Legea nr. 8/1996], desfășurându-se pe parcursul unui an (iunie 2010-iulie 2011), cu o întrerupere de 9 luni, era necesar să i se notifice cel puțin reluarea negocierii în luna martie 2011.

În probațiune, întrucât nu poate face dovada unor fapte negative, solicită apelanta ca instanța să dispună intimării UCMR-ADA să facă proba comunicării prin scrisoare recomandată a deciziei ORDA nr. 299/26.05.2011 și notificării noastre, pe orice cale, asupra datei și locului întrunirii comisiei de negociere în vederea stabilirii programului de negociere.

Mai precizează apelanta că, după formularea de către Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România Asociația pentru Drepturi de Autor, prin Scrisoarea nr. 8.850/ 31 august 2011, a cererii de inițiere a procedurii de arbitraj, Federația nu a fost convocată nici letric, nici prin alte mijloace prin care putea recepționa convocarea să participe la constituirea completului de arbitraj, la stabilirea onorariului arbitrilor și a primului termen de arbitraj.

Din analiza dosarului de arbitraj, la care ORDA a permis apelantei accesul la data de 2.11.2011, rezultă că ORDA a transmis convocările adresate Federației Industriei Hoteliere din România la postul fax nr. 021-312.04.86, care nu aparține federației, ci Hotelului Intercontinental din București, bd. Nicolae Bălcescu. Postul fax al federației, pe care îl deține de peste 10 ani, este 021-312.05.70.

După investirea sa cu soluționarea litigiului, instanța de arbitraj nu s-a asigurat că părților care nu au fost prezente la constituirea completului de arbitraj li s-a notificat data primului termen de arbitraj și cuantumul onorariului arbitrilor pe care trebuia să-l plătească până la primul termen, iar după primul termen, întrucât s-au depus înscrisuri, nu a dispus comunicarea lor celorlalte părți. Federației Industriei Hoteliere nu i-au fost comunicate "Cererea de arbitraj" depusă la 12.09.2011 și anexele acesteia, între care este și propunerea de metodologie a UCMR-ADA.

Adăugând acestor omisiuni ale instanței de arbitraj decizia de decădere din dreptul de apărare, decizie pe care (după cum rezultă din încheierea de ședință) și-a motivat-o prin trimitere la prevederile art. 6 și 13 din Convenția europeană a drepturilor omului, care reglementează dreptul la un proces echitabil și la un recurs efectiv, consideră apelanta cererea sa de anulare a hotărârii arbitrale apelate întemeiată.

Cu referire la fondul cauzei, se arată că, întrucât Federația Industriei Hoteliere din România nu a participat (din motivele arătate) la faza negocierii proiectului de metodologie propus de UCMR-ADA, nici la judecata în fața instanței de arbitraj, iar înscrisurile în baza cărora a hotărât instanța de arbitraj nu i-au fost comunicate, înțelege să se limiteze la următoarele motive:

Noua metodologie adoptată prin hotărârea arbitrală apelată implică creșteri ale remunerațiilor colectate de UCMR-ADA de la unitățile hoteliere, care nu se justifică - în opinia apelantei din punct de vedere economic, în condițiile crizei economice care afectează încă România.

Analiza impactului noii metodologii asupra sumelor ce urmează a fi colectate de UCMR-ADA de la unitățile hoteliere cu titlu de remunerații pentru drepturile de autor aflate în gestiunea sa indică creșteri ale acestora fără existența unei motivații economice care să justifice aceste creșteri.

Precizează apelanta că, din analiza impactului noii metodologii finalizate prin hotărârea arbitrală atacată asupra a 8 hoteluri reprezentative de 2, 3, 4, 5 stele din București rezultă că, prin aplicarea noii metodologii, sumele datorate de unitățile hoteliere UCMR-ADA cresc în medie cu 327% față de sumele plătite anterior adoptării noii metodologii. Pe categorii de confort, creșterile tarifelor sunt de 503% pentru hotelurile de 5 stele, 279% pentru hotelurile de 3-4 stele și 200% pentru hotelurile de 2 stele.

Analiza evoluției situației economice a 22 de hoteluri, în ani 2008-2009, pe baza bilanțurilor publice arată că mai mult de jumătate dintre acestea au încheiat exercițiile financiare respective cu pierderi.

La analiza pe fond a metodologiei finalizate prin hotărârea arbitrală apelată se solicită luarea în considerare și a existenței altor organisme de gestiune colectivă având ca obiect drepturile de autor (CREDIDAM și UPFR) care, justificat de aceeași rațiune a protecției dreptului de autor, impun plata unor sume valoric apropiate de cele plătite UCMR-ADA, încurajate acum să își promoveze noi metodologii prin care să impună tarife mai mari.

Cu referire la unul dintre considerentele hotărârii atacate, prin care se face trimitere la art. 969 din Codul civil anterior, sugerându-se ideea că metodologia finalizată prin hotărârea arbitrilor este rezultatul unui consens al părților implicate în procesul de arbitraj, consideră apelanta că invocarea existenței consensului în condițiile în care numai petentei i s-a permis accesul la justiție, celelalte părți fiind decăzute din dreptul de a se apăra, este neîntemeiată și străină ideii de justiție.

În concluzie, cu referire la aspectele ce privesc fondul soluției impuse prin hotărârea arbitrală pronunțată la cererea UCMR-ADA s-a considerat că nimic nu justifică triplarea drepturilor autorilor de opere muzicale provenind din comunicarea publică a acestora în scop ambiental, în condițiile în care întreaga societate românească se confruntă cu o criză economică fără precedent. Rațiuni de ordin moral și de echitate impun - în susținerea apelantei - menținerea drepturilor autorilor de opere muzicale publicate în scop ambiental la nivelul stabilit prin metodologia din 2006 și

negocierea unor noi tarife după ieșirea țării din criză.

În drept, sunt invocate dispozițiile art. 3 pct. 4, art. 297 alin. (1), art. 364 și art. 365 din Codul de procedură civilă și art. 131² alin. (9) din Legea nr. 8/1996.

Apelanta Federația Patronatelor din Turismul Românesc făcând precizarea că prezentul apel vizează doar punctele 1 și 2 din tabelul remunerațiilor datorate pentru comunicarea publică a operelor muzicale în scop ambiental din metodologia depusă de UCMR-ADA la dosarul cauzei, punctul referitor la unități de cazare și unități de alimentație publică din orașe și stațiuni turistice - critică hotărârea arbitrală apelată, sub următoarele aspecte:

După studierea dosarului de arbitraj, a constatat că la baza hotărârii de arbitraj stă un înscris care nu reprezintă manifestarea voinței FPTR cu privire la cuantumul remunerației, înscris care nu emană de la această entitate juridică și nici nu poartă însemnele, stampila și semnătura reprezentantului FPTR.

Propunerea FPTR este cea transmisă în data de 20.04.2011, sub nr. 143, și care nu a fost înaintată de către UCMR-ADA în cadrul arbitrajului. Încă de la primul termen al procedurii de arbitraj, avocatul FPTR a ridicat problema vicierei procedurii de citare, și anume că părțile erau "citate" la niște numere de fax preluate din dosarul de arbitraj din 2006, de la ultima negociere a remunerațiilor, atrăgând atenția asupra faptului că nu este de acord cu această procedură și solicitând un termen pentru a putea lua cunoștință de toate înscrisurile din cadrul negocierii, solicitare cu care completul de arbitraj nu a fost de acord.

La următorul termen, FPTR a achitat partea care îi revenea din onorariul stabilit de arbitri și a așteptat decizia completului în ceea ce privește diferența de onorariu, care nu a fost comunicată și celorlalte părți implicate în procedura de negociere (cu excepția FPTR și AMRCR).

În urma administrării probatorului, la data de 30.09.2011 Corpul de arbitri de pe lângă ORDA a pronunțat Hotărârea arbitrală nr. 270, atacată prin prezentul apel, decizând în sensul admiterii în totalitate a cererii formulate de UCMR-ADA și stabilind forma finală a Metodologiei privind remunerațiile cuvenite titularilor de drepturi patrimoniale de autor de opere muzicale pentru comunicarea publică a operelor muzicale în scop ambiental, potrivit propunerii acesteia.

Completul de arbitraj a reținut și incidența dispozițiilor art. 969 din Codul Civil, cu privire la remunerațiile datorate de către unitățile de cazare, folosindu-se de un înscris fără valoare, nul, care nu respectă nicio regulă prevăzută ca și condiție de ad validitatem a înscrisului.

Consideră apelanta că este clară poziția UCMR-ADA, care nu a ținut cont de propunerea transmisă de FPTR și a produs un înscris fals, care a indus completul de arbitraj într-o gravă eroare și s-a folosit de un înscris nul, care nu echivalează cu voința părților.

Consideră apelanta că hotărârea arbitrală atacată este nemotivată, necuprinzând motivele de fapt și de drept aplicabile cauzei pe care aceasta trebuie să se întemeieze [art. 261 lit. e) din Codul de procedură civilă]:

Art. 11 bis din Legea nr. 77/1998 pentru aderarea României la Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în forma revizuită prin Actul de la Paris la 24 iulie 1971 și modificată la 28 septembrie 1979 (denumită în continuare Convenția de la Berna) - în conformitate cu care autorii de opere literare și artistice au dreptul de a obține o remunerare echitabilă, stabilită de către autoritatea competentă, în lipsa unui acord amiabil - și art. 13 lit. f) din Legea nr. 8/1996.

Menționează apelanta că Legea nr. 8/1996 stabilește, la art. 131¹, criteriile principale care stau la baza negocierii metodologiei între organismele de gestiune colectivă și reprezentanții prevăzuți la art. 131 alin. (2) lit. b).

Completul arbitral nu a analizat niciunul dintre aceste criterii de stabilire a remunerațiilor prin metodologie.

În cererea de arbitraj, UCMR-ADA a invocat: criteriul practicii europene (litera h), însă nu a depus niciun document relativ la o astfel de practică, precum și criteriul veniturilor (litera f), în susținerea căruia a depus o serie de extrase de pe website-ul Ministerului Finanțelor privind indicatorii financiarglobali ai diversilor agenți economici hotelieri, care nu pot fi considerate însă ca determinante în procesul de negociere și stabilire a remunerațiilor, în sensul Legii nr. 8/1996, întrucât pentru unitățile de acest tip difuzarea muzicii în camerele de hotel reprezintă un proces care nu este în legătura nemijlocită cu activitatea principală generatoare de venituri, ci doar unul menit să creeze un ambient mai plăcut. Și în niciun caz nu atrage turiști prin difuzarea muzicii ambientale.

Se mai arată că, în cadrul negocierilor directe, UCMR-ADA a prezentat un raport de expertiză extrajudiciară unde se concluziona, conform indicilor statistici, cu cât ar trebui majorate aceste remunerații, ținând cont de prevederile legale, expertiză care în mod inexplicabil nu a fost luată în considerare.

Consideră apelanta că raționamentele juridice ale completului de arbitraj nu au niciun fundament economic prezent, nu fac niciun fel de trimitere la criza economică și la faptul că indicii economici din România se situează, de mulți ani, sub cote alarmante și nu reflectă realitatea ramurii hoteliere care s-a adaptat prezentului climat prin micșorarea tarifelor și reducerea cheltuielilor, prin negociere directă cu toți furnizorii.

În urma deciziei arbitrale, hotelierii să fie obligați să plătească de 5 ori mai mult pentru aceste remunerații, în condițiile în care veniturile hotelierilor au scăzut dramatic.

Toate aceste aspecte au fost - în susținerea apelantei nesocotite de completul de arbitraj, motiv pentru care solicită admiterea apelului și modificarea în parte a hotărârii arbitrale apelate, în sensul modificării metodologiei, conform propunerii înaintate de FPTR sub nr. 143/20.04.2011.

În drept, sunt invocate dispozițiile art. 131 indice 1 și 2 din Legea nr. 8/1996, art. 359 și următorul din Codul de procedură civilă.

La data de 07.05.2012 a fost depusă cererea de intervenție în interesul apelantelor formulată de intervenientele S.C. Platinum Casino - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmakers și Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România, cerere prin care s-a solicitat admiterea apelurilor cu consecința modificării hotărârii arbitrale apelate.

Au precizat intervenientele că, în temeiul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, înțeleg să invoce excepția de nelegalitate a Deciziei nr. 199/2010 a ORDA privind constituirea comisiei de negociere.

Potrivit art. 131 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, metodologia propusă de UCMR-ADA trebuie să facă obiectul negocierii în cadrul unei comisii din care fac parte reprezentantul organismului de gestiune colectivă, iar, din partea utilizatorilor, câte un reprezentant al principalelor structuri asociative mandatate de utilizatori și câte un reprezentant al primilor 3 utilizatori majori (stabiliți prin raportare la cifra de afaceri).

Din partea utilizatorilor, comisia care a negociat metodologia propusă de UCMR-ADA a fost constituită potrivit Deciziei nr. 199/2010 a ORDA din următoarele persoane juridice: Asociația Marilor Rețele Comerciale din România (AMRCR), Federația Patronatelor din Turismul Românesc, Federația Industriei Hoteliere din România, Asociația Transportatorilor din România, Societatea Comercială Praktiker România - S.R.L.

Aceeași decizie (199/2010) a prevăzut abrogarea articolului 1 din Decizia nr. 176/2010 privind constituirea comisiei de negociere a metodologiei privind comunicarea publică a operelor muzicale în scop ambiental în cadrul unităților comerciale sau de prestări de servicii cu activitate continuă de tip mall, supermarket, hipermarket, galerii comerciale, lărgind în mod nejustificat sfera domeniilor de activitate pentru care s-au purtat negocierile. Scopul inițial al negocierilor a fost reglementarea remunerațiilor datorate exclusiv de utilizatorii din domeniile anterior menționate.

Extinderea obiectului negocierilor s-a făcut prin artificii abrogării textului care prevedea domeniile supuse reglementării, fără a se îndeplini în prealabil condiția obligatorie de notificare a structurilor asociative sau a utilizatorilor majori de către organismul de gestiune colectivă, conform art. 131 alin. (3) din Legea nr. 8/1996.

Dată fiind nerespectarea acestor dispoziții, structurile asociative și societatea comercială desemnate prin Decizia nr. 199/2010 nu puteau acționa decât în numele utilizatorilor din domeniile proprii de activitate, fiind încălcat principiul reprezentativității tuturor structurilor de utilizatori.

Legătura de cauzalitate dintre soluționarea acestei excepții și soluționarea cauzei pendinte este, în opinia intervenientelor, de netăgăduit, având în vedere faptul că procedura de negociere și ulterior cea a arbitrajului sunt acțiuni subsecvente Deciziei nr. 199/2010 a ORDA, a cărei legalitate este pusă în discuție.

Față de aceste considerente s-a solicitat sesizarea instanței de contencios administrativ competentă să soluționeze excepția de nelegalitate și

„Nerespectarea obligației de notificare până la soluționarea acestora.”

În ceea ce privește nelegalitatea și netemeinicia hotărârii arbitrale apelate, intervenientele arată că aceasta este justificată din perspectiva următoarelor considerente:

Nerespectarea obligației de notificare a Comisiei Europene cu privire la modificarea metodologiei.

Dispozițiile art. 15¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996 prevăd expres obligativitatea notificării Comisiei Europene cu privire la orice dispoziții naționale adoptate în domeniul reglementat (dreptul de autor și drepturi conexe), implicit a modificărilor metodologiei adoptate prin Hotărârea arbitrală din 30.09.2011, ce face obiectul prezentului apel.

Aceste dispoziții legale sunt în concordanță cu Directiva 2006/115/EC articolul 13, dispoziții conform cărora măsurile luate de statele membre în domeniul drepturilor de autor (inclusiv cu referire la remunerațiile pe care le poate colecta organismul de gestiune colectivă) trebuie notificate Comisiei Europene.

Nerespectarea obligației de notificare către Comisia Europeană a unei asemenea reglementări încalcă normele comunitare și astfel lipsește de efecte decizia respectivă, astfel cum s-a statuat la nivel comunitar.

Un alt motiv pentru care intervenientele consideră că hotărârea arbitrală este nelegală și netemeinică este legat de extinderea nejustificată a conceptului de utilizator în cuprinsul metodologiei și stabilirea unor remunerații cu încălcarea principiului proporției utilizării repertoriului gestionat de UCMRADA. Definiția conceptului de "utilizator" în metodologia publicată prin Decizia ORDA nr. 266/2011 este în mod vădit contrară atât interpretării gramaticale și jurisprudenței românești în materie, cât și precedentelor europene și acquis-ului comunitar și extinde în mod nejustificat obligațiile de plată a remunerațiilor.

Astfel, definirea utilizatorului ca fiind orice persoana care deține sau folosește spații electronice cum ar fi: televizoare, receptoare radio, casetofone, combine "în care sunt instalate sau deținute aparate și orice alte mijloace tehnice sau muzicale, echipament informatic, CD-player, instalații de amplificare și orice alte aparate ce permit recepția, redarea ori difuzarea sunetelor sau a imaginilor însoțite de sunet" extinde în mod nejustificat conceptul la persoane care nu utilizează neapărat opere muzicale în scop ambiental, chiar dacă au instalat un aparat care poate fi folosit și în acest scop (dar care, de exemplu, nu este folosit ca atare ori este folosit pentru redarea unor programe informative sau sportive, transmise ca urmare a plății efectuate către operatorii de cablu/satelit).

Conform DEX, utilizatorul este "cel care utilizează", iar verbul "a utiliza" este definit ca "a întrebuița, a folosi". Întrucât Legea nu prevede nicio definiție specială, obligația de plată consemnată prin metodologie ar trebui să se aplice, desigur, numai celor care efectiv utilizează opere muzicale redade prin echipamentele instalate, și nu celor care doar au anumite echipamente instalate, neexistând nicio bază legală pentru astfel de distorsionări ale termenului de utilizator și extinderii abuzive a înțelesului acestuia. În același spirit s-au pronunțat atât Curtea Constituțională, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție, care au considerat că prevederile legale referitoare la beneficiarul serviciilor radio TV sunt doar cei care efectiv utilizează asemenea programe.

Astfel, în Decizia nr. 297/2004, Curtea Constituțională a evocat principiul conform căruia "obligația prevăzută de text este doar în sarcina persoanelor juridice care beneficiază, în diferite modalități, de serviciile publice respective".

Ulterior, prin Decizia nr. 607/2011, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat în același sens, confirmând anularea de către instanțele inferioare a prevederilor din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 care impuneau plata unor asemenea servicii chiar și unor societăți care nu beneficiau efectiv de acestea. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că "sensul acestei noțiuni (de beneficiar, n.n.) nu poate fi decât cel comun, respectiv «cel care beneficiază de ceva»".

Însăși metodologia nu folosește o terminologie unitară, definiția "utilizatorului" nefiind aliniată principiilor din legislația română conform cărora se plătește doar dacă se utilizează muzica în scop ambiental, pe baza unei licențe obținute de la organismul de gestiune colectivă.

De altfel, metodologia nu respectă condițiile prevăzute în Legea nr. 8/1996. Conform art. 131¹ alin. (1) din Legea nr. 8/1996, metodologiile negociate trebuie să țină seamă de proporția utilizării repertoriului gestionat de organismul de gestiune colectivă (intervenientele neutilizând în niciun mod repertoriul UCMR-ADA), precum și de practica europeană privind rezultatele negocierilor dintre utilizatori și organismele de gestiune colectivă.

În acest sens, Directiva europeană 2001/29/CE prevede în mod clar în paragraful (31) din preambul că un just echilibru trebuie păstrat între deținătorii de drepturi de autor și drepturi conexe și utilizatori. Astfel, un organism de gestiune colectivă nu poate solicita remunerație atât timp cât operele care fac obiectul drepturilor sale nu au fost utilizate - utilizarea fiind de esența existenței unei folosiri reale -, altfel intrând chiar sub incidența dispozițiilor privind îmbogățirea fără justă cauză.

În acest spirit, Legea nr. 8/1996 solicită luarea în considerare a proporției utilizării efective a repertoriului respectiv, transpunând corect intenția evidentă a legiuitorului comunitar (doar metodologia deviind în mod evident de la aceasta).

Încălcarea acestui principiu are drept consecință stabilirea unor remunerații excesive, în condițiile în care repertoriul gestionat de UCMR-ADA nu este utilizat decât accidental.

Față de aceste considerente apreciază intervenientele că metodologia adoptată prin hotărârea arbitrală este nelegală, urmând a fi modificată în ceea ce privește definirea noțiunii de "utilizator", cu consecința stabilirii unei remunerații proporționale cu utilizarea repertoriului gestionat.

În drept, sunt invocate dispozițiile art. 49 alin. 3 și art. 51 din Codul de procedură civilă.

Intimata UCMR-ADA a formulat întâmpinări la cererile de apel și la cererea de intervenție, pe această cale invocând excepția lipsei calității procesuale active a apelantelor și respectiv netemeinicia apelurilor și a cererii de intervenție.

Prin Încheierea de ședință pronunțată la data de 29.03.2012, a fost constatată tardivitatea depunerii întâmpinării formulate de intimata UCMR-ADA față de cererile de apel și, în consecință, s-a dispus decăderea acestei părți din dreptul de a propune și de a administra probe în fața instanței de apel.

S-a mai dispus în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției lipsei calității procesuale active a apelantelor.

Motivul pentru care instanța de apel a adoptat aceste soluții sunt expuse în încheierea de ședință menționată.

Prin întâmpinarea formulată de aceeași intimată în raport cu cererea de intervenție accesorie se susține în esență că aceasta este neîntemeiată, dispozițiile Directivei nr. 206/115/CE invocate de acestea fiind străine de obiectul și natura cauzei menționată directivă având ca obiect de reglementare dreptul de închiriere și de împrumut, precum și anumite drepturi conexe acestuia, care sunt deosebite de drepturile vizate de metodologia în litigiu (și anume cele care privesc comunicarea publică).

Și susținerile intervenientelor întemeiate pe prevederile art. 151¹ din Legea nr. 8/1996 sunt considerate de intimată ca neîntemeiate, față de faptul că metodologiile nu se încadrează în sfera de reglementare a acestei norme.

Mai arată intimata că, în raport cu prevederile art. 49 din Codul de procedură civilă, intervenientul accesoriu poate sprijini doar apărarea celui în interesul căruia intervine, neputând formula propriile apărări ori noi motive de apel împotriva hotărârii arbitrale.

În speță, intervenientele accesorii au formulat propriile motive de apel (critici) împotriva hotărârii arbitrale, acestea fiind - în susținerea intimei - inadmisibile, contrare principiului disponibilității și prevederilor art. 49 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

În drept, sunt invocate prevederile art. 49, 52 alin. 3, art. 53, 54, 56, 115 și următoarele din Codul de procedură civilă, Legea nr. 8/1996.

Prin Încheierea de ședință pronunțată la data de 5.06.2011 a fost respinsă solicitarea intervenientelor de sesizare a instanței de contencios administrativ în vederea soluționării excepției de nelegalitate a deciziei ORDA.

Pentru a dispune astfel, instanța de apel a reținut că intervenienții pot formula la dosar acele cereri care sunt de natură a sprijini susținerile apelanților, iar nu cereri și apărări care ar sprijini interesul intervenienților.

În etapa judecării apelului a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând cererile de apel și cererea de intervenție în limitele criticilor formulate și ținând seamă de exigențele impuse prin prevederile art. 295

alin. 1 coroborat cu art. 129 alin. 2 ultim din Codul de procedură civilă, Curtea reține următoarele:

Vor fi analizate cu precădere criticile formulate de apelantele FIHR și FPTR care vizează neregularitatea hotărârii arbitrale pentru vicii relative la procedura derulată în etapa negocierii și respectiv cea a arbitrajului, pentru că acestea tind la a demonstra nevalabilitatea hotărârii arbitrale, iar consecința constatării unor vicii de natură a afecta însăși valabilitatea actului juridic ar fi aceea a lăsării fără suport a unei analize asupra aspectelor (de fond) care privesc corectitudinea/ temeinicia determinărilor realizate prin același act juridic.

Suținerea potrivit căreia, în procedura în urma căreia s-a pronunțat hotărârea arbitrală apelată, apelantei FIHR nu i-a fost respectat dreptul la un proces echitabil, pentru că nu a fost citată/convocată în condițiile legii la negocierea metodologiei, este formulată cu neobservarea caracterului special al acestei proceduri - a cărei reglementare se regăsește în prevederile art. 131 și 131² din Legea nr. 8/1996 - și a faptului că arbitrajul realizat de Corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturi de Autor nu constituie o procedură judiciară aptă a fi circumscrisă rigorilor ce sunt stabilite (din perspectiva art. 6 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale) în sarcina instanțelor judecătorești.

Altfel spus, corpul de arbitri care funcționează în cadrul ORDA nu face parte din structura instanțelor statale, așa încât procedura derulată în fața acestora nu este de natura a fi supusă exigențelor ce au fost stabilite în sarcina autorităților statale prin norma europeană menționată.

În lumina prevederilor art. 131-131² din Legea nr. 8/1996, procedura de stabilire a metodologiilor privind remunerațiile convenite titularilor de drepturi patrimoniale (de autor, sau conexe) poate avea 3 etape (negociere, arbitraj și apel), în ultima dintre acestea părțile având posibilitatea de a supune controlului judecătoresc legalitatea și/sau temeinicia hotărârii luate de corpul de arbitri.

Având posibilitatea valorificării criticilor de nelegalitate în fața instanței (judecătorești) de apel, părților nemulțumite de hotărârea arbitrală le este asigurat accesul la o procedură judiciară care se bucură (inclusiv) de garanțiile conferite prin art. 6 din CEDO, fără însă ca acesta să permită, formal, adoptarea unei alte soluții decât cea stabilită de legiuitor prin normele speciale menționate.

În acest sens, Curtea are în vedere prevederile art. 131² alin. 9 din Legea nr. 8/1996, conform căruia "În termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii arbitrale, părțile pot face apel împotriva acesteia la instanța Curții de Apel București, care se va pronunța asupra cauzei în complet civil. Hotărârea arbitrală este executorie de drept până la pronunțarea soluției cu privire la menținerea sau modificarea metodologiilor".

Din conținutul noimei juridice enunțate rezultă cu evidență că singurele soluții lăsate de legiuitor la îndemâna instanței de control judiciar sunt acelea de menținere sau de modificare a metodologiilor stabilite prin Hotărârea arbitrală, nefiind permisă o soluție prin care să se dispună reluarea procedurii de negociere și/sau arbitraj - în ipoteza în care instanța de apel ar constata vicierea procedurii de negociere și/sau arbitraj similar situațiilor în care obiectul căii de atac a apelului îl constituie o hotărâre judecătorească.

Pe de altă parte, Curtea reține că viciile de procedură reclamate de apelanta FIHR, constând în faptul că nu i-a fost comunicată Decizia ORDA de desemnare a comisiei de negociere (având nr. 199/2010) prin scrisoare recomandată potrivit prevederilor art. 131 alin. (4) din Legea nr. 8/1996, precum și în împrejurarea că negocierile nu au fost finalizate în intervalul de 30 de zile de la data constituirii comisiei stabilit prin art. 131¹ alin. (1) din aceeași lege trebuie analizate prin prisma prevederilor art. 105 din Codul de procedură civilă, prin această normă stabilindu-se ca "Actele îndeplinite cu neobservarea formelor legale sau de un funcționar necompetent se vor declara nule numai dacă prin acestea s-a pricinuit părâtului o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea lor. În cazul nulității prevăzute de lege, vătămare se presupune până la dovada contrarie".

În condițiile în care nicio dispoziție legală nu instituie sancțiunea nulității actelor emise în cadrul procedurii de negociere a metodologiilor și respectiv de arbitraj pentru situația necomunicării deciziei de constituire a comisiei de arbitraj, și nici pentru situația depășirii termenului de 30 de zile stabilit pentru finalizarea negocierilor, Curtea nu poate reține că apelanta ar fi exonerată de obligația de a proba vătămarea care s-a produs prin aceste nereguli procedurale.

În acest context, ea era ținută să dovedească vătămarea suferită prin neregularitățile procedurale evocate, precum și imposibilitatea înlăturării în altă modalitate a vătămării pretinse.

În plus, Curtea reține că însăși apelanta FIHR a precizat că a accesat dosarul de arbitraj la data de 2.11.2011, deci anterior exercitării apelului pendinte (înregistrat la data de 8.11.2011), astfel că avea posibilitatea ca în fața instanței judecătorești să înfățișeze o propunere a metodologiei aflate în curs de stabilire, un astfel de demers fiind unul adecvat remedierii oricărei vătămări ce i s-ar fi produs în etapele procedurale anterioare ca și consecință a viciilor menționate.

În absența oricărei propuneri concrete de metodologie, care să fi fost de natură a reflecta coordonatele în care această apelantă ar fi evaluat remunerațiile pe care le datorează titularilor de drepturi reprezentanți de intimat UCMR-ADA pentru utilizarea operelor lor, precum și celelalte aspecte care au format obiectul metodologiei supuse analizei, apelanta însăși este în culpă procesuală.

Constatănd că, în raport cu piesele dosarului, sunt întemeiate susținerile acestei apelante cu privire la faptul că nu i-a fost comunicată decizia de numire a comisiei de negociere, că etapa negocierii a depășit termenul legal de 30 de zile și că nu a fost regulat citată în derularea procedurii de arbitraj (comunicările făcute acesteia fiind realizate la un număr de fax ce nu îi aparține), Curtea apreciază că orice vătămare ce i s-ar fi produs prin actele emise în aceste condiții era susceptibilă a fi înlăturată prin formularea (și depunerea) în apel a propunerii sale de metodologie, având astfel posibilitatea să supună analizei instanței judecătorești reperatele pe care le consideră adecvate pentru îndeplinirea obligației de plată a remunerațiilor datorate pentru utilizarea operelor muzicale în scop ambiental și să obțină prin această modalitate modificarea metodologiei stabilite prin hotărârea arbitrală, în așa fel încât să își valorifice drepturile (dar și obligațiile corelative) legate de calitatea sa de reprezentant al categoriei de utilizatori ale căror interese le apără.

În ceea ce privește aspectele de fond la care se refera apelanta FIHR, Curtea notează că acestea se referă în mod generic la faptul că noile metodologii implică creșteri ale remunerațiilor colectate de UCMR-ADA de la unitățile hoteliere care nu se justifică din punct de vedere economic în condițiile crizei economice care afectează încă România.

Acest argument al apelantei este apreciat de Curte ca fiind pertinent, în raport cu nivelul remunerațiilor care au fost stabilite, prin metodologia analizată, pentru utilizarea muzicii în scop ambiental în structurile turistice cu funcțiuni de cazare, prin comparație cu modalitatea în care același tip de utilizare atrăgea, potrivit metodologiei precedente (stabilită prin protocolul publicat în baza Deciziei ORDA nr. 364/2006, pct. 12 din tabelul de la Titlul I), dreptul autorilor operelor muzicale la remunerații.

În acest sens, Curtea constată că, potrivit metodologiei anterioare, remunerațiile pentru acest tip de utilizare era stabilit sub forma unei sume forfetare ce nu era alocată fiecărei camere în parte (cum se întâmplă în cazul metodologiei stabilite prin hotărârea arbitrală), ci unui număr variabil de camere care era determinat, pe de o parte, de capacitatea de cazare a utilizatorului (de exemplu, până în 30 de camere, 31100 de camere, peste 200 de camere etc.), iar, pe de altă parte, de categoria de clasificare a unităților de cazare.

Metodologia criticată a schimbat criteriile de stabilire a remunerațiilor datorate de utilizatori, pe de o parte stabilind obligația de plată a remunerației pentru utilizarea fiecărei camere de cazare (indiferent de capacitatea de cazare a unității ce utilizează muzica în scop ambiental), astfel că din însumarea remunerațiilor aferente fiecărei camere pot rezulta - pentru unitățile cu capacitate de cazare mare - sume datorate cu acest titlu ce pot deveni excesiv de împovărătoare pentru acestea.

În condițiile în care metodologia are, în lumina prevederilor art. 130-131³ din Legea nr. 8/1996 -, natură juridică convențională, iar utilizatorii nu și-au manifestat în vreun mod acordul pentru majorarea sumelor datorate în măsura în care aceasta se produce prin modificarea criteriilor în raport cu care se plăteau anterior aceleași remunerații aferente utilizării drepturilor patrimoniale de autor (față de poziția exprimată de reprezentanta acestora, FIHR, în fața instanței de apel, fiind evident dezacordul lor) și reprezentantul titularilor menționate drepturi nu a justificat în mod rezonabil justețea și/sau oportunitatea modificării propuse, Curtea apreciază că este necesar a se da eficiență cerinței stabilirii unui just echilibru între drepturile și interesele utilizatorilor, pe de o parte, și cele ale titularilor de drepturi de autor, pe de altă parte, această cerință fiind nu

un corelat al caracterului echitabil pe care trebuie să îl aibă remunerațiile respective, dar este înscrisă ca atare în paragraful 31 din preambulul Directivei 2001/29/CE.

Cât privește solicitarea apelantei FIHR, de a se păstra remunerațiile ce se plăteau potrivit vechii metodologii, Curtea apreciază că și aceasta este în contradicție cu cerința justului echilibru evidențiată în precedent, nefiind echitabil a se accepta ca titularii de opere muzicale să fie afectați de diminuarea veniturilor din remunerațiile ce li se cuvin, provocată de inflația ce a operat în intervalul de timp scurs de la data stabilirii precedentei metodologii și care se prezumă a opera în viitor, până la momentul în care va fi posibilă negocierea unor noi metodologii în condițiile legii.

Solicitarea apelantei FIHR de a fi luată în considerare existența și a altor organisme de gestiune colectivă este, în aprecierea Curții, nefondată, pentru că în prezentul cadru procesual nu pot face obiect al analizei drepturile convenite altor categorii de titulari de drepturi ce poartă asupra operelor muzicale decât cei care au declanșat procedura de negociere în condițiile speciale stabilite prin Legea nr. 8/1996.

În ceea ce privește apelul declarat de apelanta Federația Patronatelor din Turismul Românesc, Curtea notează că aceasta privește același segment de activitate ca și apelul analizat în precedent, respectiv utilizarea muzicii în scop ambiental în unitățile de cazare, dar și activitatea de utilizare a drepturilor de autor gestionate de intimata UCMR-ADA în unitățile de alimentație publică din orașe și stațiuni turistice (punctele 1 și 2 din Tabelul remunerațiilor stabilite prin metodologia analizată).

Prima critică formulată de această apelantă, respectiv aceea că înscrisul în raport cu care completul de arbitri a reținut că ar exista acordul acestei apelante în ceea ce privește cuantumul remunerațiilor propuse de intimata UCMR-ADA nu este unul care să emane de la entitatea apelantă, apare ca fondat în condițiile în care documentul (intitulat "Proiect remunerații pentru unități de cazare și unități de alimentație publică situate în incinta unităților de cazare" - filele 236-237 din dosarul de arbitraj) cu un astfel de conținut valorificat de completul de arbitri nu poartă vreo semnătură a reprezentanților apelantei, spre a avea aptitudinea de a angaja persoana juridică atestată în antet ca fiind emitent al proiectului.

Absența oricărei semnături pe respectivul înscris face ca acesta să fie lipsit de orice efecte juridice, în mod eronat el fiind valorificat ca exprimând acordul de voință al apelantei, și recunoscându-i-se astfel efectele reglementate prin art. 969 din Codul civil.

Relevant sub aspectul poziției apelantei și a organismului de gestiune colectivă intimat este procesul-verbal întocmit între acestea la data de 9.03.2011 (p. 71 din dosarul de arbitraj), în care este consemnat acordul acestor participanți la negociere de a se avea în vedere "și în noua metodologie și criteriile de diferențiere a remunerațiilor datorate de către utilizatori în funcție de suprafață pentru unitățile de alimentație publică și în funcție de numărul de clasificare și numărul de camere pentru unitățile hoteliere".

Pe de altă parte, Curtea notează că apelanta FPRT, deși a afirmat că a înaintat UCMR-ADA o altă propunere referitoare la remunerațiile convenite autorilor pentru utilizarea muzicii în scop ambiental, nu a administrat vreo probă concludentă referitoare la existența și conținutul acestei propuneri - astfel cum îi revenea obligația procesuală, potrivit exigențelor art. 129 alin. 1 din Codul de procedură civilă -, așa încât instanței de control judiciar nu i-a fost pus la dispoziție un asemenea reper util în determinarea remunerațiilor respective. În consecință în evaluarea criticilor relative la caracterul injust al remunerațiilor stabilite prin hotărârea arbitrală apelată, Curtea se va raporta la aceleași criterii expuse în analiza apelului precedent.

În ceea ce privește viciile procedurale semnalate de această apelantă în legătură cu procedura derulată în etapa arbitrajului, Curtea urmează a avea în vedere că - astfel cum s-a reținut în analiza precedentului apel - se impunea ca apelanta să dovedească atât vătămrile pretins suferite ca urmare a derulării în acest mod a respectivei proceduri, cât și faptul că acestea nu ar fi putut fi înlăturate în alt mod decât prin invalidarea actelor astfel îndeplinite.

Critica relativă la nelegalitatea hotărârii arbitrale decurgând din faptul că nu cuprinde motivele de fapt și de drept pe care se sprijină, prin raportare la prevederile art. 361 lit. e) din Codul de procedură civilă, este apreciată de Curte ca nefondată, în condițiile în care chiar argumentele expuse de apelantă în dezvoltarea acestei critici reliefează cu evidență faptul că au fost expuse, de completul de arbitraj, temeiurile legale și aspectele de fapt avute în vedere la pronunțarea hotărârii.

Împrejurarea că apelanta consideră că aceste elemente de conținut al hotărârii sunt incorecte nu poate echivala cu nemotivarea hotărârii.

În ceea ce privește respectarea criteriilor principale stabilite prin art. 131¹ din Legea nr. 8/1996, cu referire specială la cele care privesc veniturile obținute de utilizatori din activitatea care utilizează repertoriul ce face obiectul negocierii (lit. f) și practica europeană privind rezultatele negocierilor dintre utilizatori și organismele de gestiune colectivă (lit. h), Curtea constată că este fondată critica prin care apelanta FPTR afirmă că nu au fost valorificate de completul de arbitraj. Prin hotărârea arbitrală au fost stabilite cuantumul remunerațiilor în forma în care acestea au fost propuse în mod unilateral de UCMR-ADA, fără a se evidenția concordanța acestora cu reperele legale menționate - evidențiere care se impunea cu atât mai mult ținând seama de faptul că procedura de elaborare a metodologiei se afla în etapa arbitrajului tocmai pentru că reprezentanții utilizatorilor nu au agreeat propunerea făcută de organismul de gestiune colectivă a drepturilor de autor.

Referitor la susținerea apelantei, în sensul că difuzarea muzicii în camerele de hotel nu ar fi în legătură nemijlocită cu activitatea principală generatoare de venituri, ci doar un "proces (...) menit să creeze un ambient mai plăcut", Curtea constată că este formulată cu ignorarea faptului că metodologia aflată în curs de elaborare se referă la situațiile în care unitățile de cazare optează pentru echiparea camerelor din unitățile de cazare cu aparate ce au aptitudinea de a difuza muzică (deci de a utiliza operele protejate aflate în aria de gestiune a UCMR-ADA) fără a stabili în sarcina acestor unități o obligație generală de a plăti astfel de remunerații.

Altfel spus, utilizarea muzicii în scop ambiental constituie o opțiune a utilizatorului care activează în ramura de activitate menționată, însă în măsura în care acesta alege să asocieze activităților specifice de cazare și dotări care permit oricărui consumator/turist utilizarea muzicii în scopul menționat, nu se poate aprecia că difuzarea muzicii nu este în legătură nemijlocită cu activitatea principală și/sau că nu ar datora titularilor de drepturi patrimoniale de autor remunerația ce constituie o contraprestație echitabilă pentru o astfel de utilizare.

Ca atare, în valorificarea criteriului relativ la valoarea veniturilor obținute de utilizatori din activitatea care utilizează repertoriul ce face obiectul negocierii nu trebuie înlăturate astfel cum pretinde apelanta - evidențele ce rezultă din indicatorii financiari globali ai unor agenți economici (evidențe depuse de UCMR-ADA în dosarul de arbitraj), însă trebuie avut în vedere și faptul că aceleași criterii legale au fundamentat și elaborarea precedentei metodologii din același domeniu - care datează din anul 2006 -, iar activitatea utilizatorilor reprezentați de apelantă s-a desfășurat în ultimii ani pe fondul unei crize economice notorii. Pe de altă parte, Curtea apreciază că acest criteriu nu poate fi disociat de cel referitor la ponderea utilizării repertoriului gestionat de UCMR-ADA [lit. d) a art. 131¹ alin. (1) din Legea nr. 8/1996], din perspectiva căruia nu se poate reține (în raport de probatoriul administrat în speță) că ar fi avut vreun rol utilizarea acestui repertoriu la creșterea înregistrată în veniturile utilizatorilor.

Și prin raportare la practica europeană, Curtea constată că nu s-au dovedit majorări semnificative ale remunerațiilor similare stabilite la nivel european - prin raportare la momentul negocierii precedentei metodologii - așa încât acest criteriu să justifice creșterea remunerațiilor în coordonatele în care acestea au fost propuse de UCMR-ADA și preluate ca atare în hotărârea arbitrală apelată.

Cât privește apelul declarat de apelanta Asociația Marilor Rețele Comerciale din România, Curtea reține următoarele:

Este apreciată de Curte ca nefondată critica prin care aceasta apelantă susține că hotărârea arbitrală nu cuprinde motivele pe care se sprijină, considerentele avute în vedere fiind identice cu cele pentru care s-a reținut netemeinicia criticii formulate în mod similar de apelanta FPTR.

Va fi reținută temeinicia criticii prin care această apelantă reliefează faptul că, prin hotărârea arbitrală, nu s-a dat eficiență criteriilor legal stabilite prin art. 131¹ alin. (1) lit. f) și h) din Legea nr. 8/1996 - adică veniturile obținute de utilizatori din activitatea care utilizează repertoriul ce face obiectul negocierii și practica europeană privind rezultatele negocierilor dintre utilizatori și organismele de gestiune colectivă, pentru aceleași considerente pentru care a găsit întemeiat motivul de apel formulat în coordonate similare de apelanta FPTR.

Cât privește susținerea potrivit căreia "intimata-reclamantă UCMR-ADA nu și-a probat acțiunea arbitrală", Curtea constată că este vădit eronată în condițiile în care arbitrajul desfășurat în procedura de elaborare a metodologiilor care intră în sfera de reglementare a art. 131 și urm. din Legea nr. 8/1996 constituie doar o etapă în cadrul procedurii speciale de elaborare a respectivelor metodologii, neavând valențele unei acțiuni în justiție

supuse rigorilor de probațiune stabilite prin art. 1169 din Codul civil și art. 129 din Codul de procedură civilă. Revenea completului de arbitri sarcina de a evalua respectarea criteriilor legale de stabilire a metodologiei, fiind fără echivoc contrarietatea de opinii a părților implicate în negociere, atâta vreme cât acestea au dedus arbitrajului respectiva chestiune.

Referitor la propunerile făcute de apelanta AMRCR de a se include în metodologie aplicarea și a unor reduceri procentuale cuprinse între 10% și 15% fie în funcție de suma totală lunară a remunerațiilor plătite de unul și același utilizator, fie de suprafața totală a tuturor spațiilor deținute pe întreg teritoriul României de unul și același utilizator, Curtea apreciază că este corectă concluzia completului de arbitri. În lipsa acordului expres al organismului de gestiune colectivă și în raport cu reducerea progresivă a remunerației stabilite prin metodologie în corelație cu mărirea suprafeței spațiilor în care se utilizează repertoriul gestionat de acesta, nu se poate impune titularilor de drepturi pe care îi reprezintă să accepte asemenea beneficii în favoarea utilizatorilor, pentru că astfel s-ar rupe justul echilibru ce trebuie asigurat între drepturile și interesele utilizatorilor și cele ale titularilor de drepturi de autor.

Natura comercială a activității derulate de apelantă și corelativul principiilor și uzanțelor comerciale după care această activitate se desfășoară nu pot constitui argumente îndestulătoare pentru a conduce la restrângerea drepturilor de proprietate intelectuală legal recunoscute autorilor de opere muzicale, atâta vreme cât activitatea de creație desfășurată de aceștia nu poate fi circumscrisă aceleiași sferă comerciale.

În ceea ce privește împrejurarea că UCMR-ADA este singurul organism de gestiune colectivă care acționează în domeniul protecției drepturilor compozitorilor și muzicologilor din România, Curtea constată că această situație nu este în dezacord cu prevederile Legii nr. 8/1996, astfel că ea nu poate constitui un reper în determinarea drepturilor care se cuvin titularilor pe care îi reprezintă.

Cât privește cererea de intervenție accesorie formulată de intervenientele S.C. Platinum Casino - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmakers și Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România, Curtea constată că prin aceasta, în primul motiv s-a invocat și s-a argumentat excepția de nelegalitate a Deciziei nr. 199/2010 a ORDA, iar prin cel de-al doilea motiv s-a susținut nelegalitatea și netemeinicia hotărârii arbitrale din perspectiva modalității în care este definită prin aceasta noțiunea de utilizator, precum și nelegalitatea hotărârii derivată din neîndeplinirea obligației de notificare a Comisiei Europene în condițiile art. 151¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996.

Aspectele legate de excepția de nelegalitate menționată, invocată în raport cu prevederile art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ, erau relevante în speță numai sub aspectul evaluării condițiilor de admisibilitate a solicitării de învestire a instanței de contencios administrativ competente cu soluționarea acesteia, respectiva excepție neputând fi analizată și soluționată de instanța civilă învestită a soluționa apelurile exercitate împotriva hotărârii arbitrale.

Aceste aspecte au fost dezlegate de instanța de apel prin încheierea de ședință din data de 05.06.2012, în sensul respingerii solicitării de sesizare a instanței de contencios administrativ.

În ceea ce privește cel de-al doilea motiv pe care este fundamentată cererea de intervenție, Curtea constată că acesta se referă la aspecte care nu au corespondent în apelurile exercitate de părțile în interesul cărora s-a formulat intervenția. Finalitatea argumentelor critice expuse de interveniente prin acest motiv este aceea de a fi modificată metodologia analizată în ce privește noțiunea de utilizator, astfel cum se și concluzionează în finalul cererii. Or, atâta vreme cât acest aspect nu a fost contestat de apelante, nu se poate reține că ar corespunde interesului acestora din urmă realizarea controlului judiciar dintr-o atare perspectivă.

Față de considerentele reținute și de caracterul accesoriu al intervenției realizate în etapa apelului de titularele cererii de intervenție, Curtea constată că nu acestea nu sunt îndreptățite să deducă controlului judiciar aspectele astfel susținute.

Susținând că nu au fost respectate prevederile art. 151¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996 și că pentru acest motiv hotărârea arbitrală ar fi nelegală, intervenientele extind fără temei semnificația noțiunii de "dispoziții naționale în domeniul reglementat de prezenta lege", incluzând în această categorie și metodologiile care, potrivit voinței legiuitorului, sunt supuse, ca regulă, negocierii între titularii de drepturi și utilizatori.

În raport cu această modalitate de elaborare a respectivelor metodologii, ele au o natură convențională și, chiar dacă parcurg și etapele de arbitraj și apel, au la bază propunerile formulate de părțile implicate, astfel că nu pot avea valențele unor "dispoziții naționale" ce emană de la o autoritate statală căreia să îi incumbe obligația stabilită prin art. 151¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996.

Având în vedere concluziile reținute și dispozițiile legale menționate, Curtea urmează a dispune, în temeiul prevederilor art. 131² alin. 9 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 296 și 49 alin. 3 din Codul de procedură civilă, respingerea cererii de intervenție accesorie, ca neîntemeiată, și admiterea celor trei apeluri exercitate împotriva Hotărârii arbitrale nr. 270/30.09.2011.

Va fi modificată în parte hotărârea arbitrală apelată, potrivit dispozitivului prezentei hotărâri.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D E:

Respinge cererea de intervenție accesorie, ca neîntemeiată.

Admite apelurile formulate de apelanta reclamantă Federația Patronatelor din Turismul Românesc, cu sediul în sectorul 1, București, Calea Victoriei nr. 216, et. 1, cam. 105, apelanta pârâtă Asociația Marilor Rețele Comerciale din România, cu sediul în sectorul 2, București, Șos. Fabrica de Glucoză nr. 21 și cu sediul ales la S.C.A. Șerban și Asociații, sectorul 5, București, Opera Business Center, str. Costache Negri nr. 1-5, et. 7, și de către apelanta pârâtă Federația Industriei Hoteliere din România, cu sediul în București, bd. Gheorghe Magheru nr. 7, et. 3, cam. 71, sectorul 1, și în București, Calea Griviței nr. 143, Continental Hotels Building, et. 1, cam. 37, împotriva Hotărârii arbitrale nr. 270/30.09.2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă ORDA în Dosarul nr. 4/2011, în contradictoriu cu intimata reclamantă S.C. Praktiker România - S.R.L., cu sediul în Voluntari, Str. Școlii nr. 7, și intimatele pârâte UCMR-ADA, sectorul 1, București, Calea Victoriei nr. 141, și Asociația Transportatorilor din România, sectorul 5, București, bd. Mihail Kogălniceanu nr. 15, et. 2, ap. 12, și în București, str. Inginer Dumitru Zossima nr. 77, et. 1, cam. 50, sectorul 1, și intervenienții în interesul apelantelor S.C. Platinum - S.R.L., S.C. Bet Cafe Arena - S.R.L., Asociația Organizatorilor de Pariuri din România - Romanian Bookmakers, Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România, toate cu domiciliul procesual ales la C.A. Traian Bota, cu sediul în București, bd. Națiunile Unite nr. 8, bl. 104, sc. 3, et. 3, ap. 5051, sectorul 5.

Modifică în parte hotărârea arbitrală apelată, în sensul că:

I. Remunerațiile stabilite la pct. 1 din tabel vor fi următoarele:

- a) 1 RON
- b) 1,5 RON
- c) 2 RON
- d) 2,5 RON.

II. Remunerațiile stabilite la pct. 2 lit. A și B din tabel vor avea următoarele cuantumuri:

- a) până la 50 (m.p.) 60 RON
- b) 51-100 80 RON
- c) 101-200 100 RON

- d) 201-300 135 RON
- e) 301-400 150 RON
- f) 401-500 200 RON
- g) peste 500 200 RON + 40 RON pentru fiecare tranșă de până la 100 m.p./suplimentară.

III. Remunerațiile stabilite la pct. 4 din același tabel vor fi următoarele:

- a) până la 100 (m.p.) 70 RON
- b) 101-200... .. 90 RON
- c) 201-300 120 RON
- d) 301-400 140 RON
- e) 401-500 160 RON
- f) 501-600 200 RON
- g) 601-700 230 RON
- h) 701-800 260 RON
- i) 801-900 280 RON
- j) 901-1000 300 RON
- k) 1001-2000 500 RON
- l) 2001-3000 700 RON
- m) 3001-4000... .. 1.000 RON
- n) 4001-5000... .. 1.200 RON
- o) 5001-6000... .. 1.400 RON
- p) peste 6.000 1.400 RON, la care se adaugă 150 RON pentru fiecare tranșă de 1000 m.p. ce depășește suprafața de bază de 6.000 m.p.

Menține celelalte dispoziții ale hotărârii apelate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 13 septembrie 2012.

**PREȘEDINTE,
MIHAELA LĂMÂIȚA CIOCEA LL.M**

**Judecător,
Georgeta Stegaru
Grefier,
Mihaela Lăcătușu**